

sel aial toito tarwita; agga sojemal aial
nemmad iggapääw tahhawad ommad kōh-
hud tās sada. Kida siis lojat, mo-
hing! Sest Ma on iggapääw tās
usi pārrandus si.

Eissame weel monne sannaga senna jure, et
loja ka tahhab omma lodud asjade illoga inni-
mest rōmustada, ja nendagi omma au kuluta-
da. Kewwade orras, heina ja karjama haljan-
dawad, ja puud õitserwad, ning mollemad so
filma rōmustawad. Wasta surwe teine sug-
gu lillesid teise järrele ühtepuhko rohhomaad,
kui illusa kirjo fuega katmas, ja omma mag-
gusa haifoga ümberkaudsed kōhhad taitmas;
teine willi weab jo rugets, teine alles haljas;
ning kuhho agga watad, seält filmale rōmo-
nāggemist pakkutakse. Wikkati ja sirp sedda
illo aega mõda wāhhendamad; agga siis
uus orras ta filmale lustiks; süggise wast
monned lilled ommad õied lahtilõwad; siis
ka oun, pāhtel ja marri, puu ja pōõsa
kūles elkimas; siis muist lehhed jo lõwad
kolletama ja punnama, muist haljad weel,

et ikka filmal middagi uut rōmustajat asja
nāhha. Salwelgi okkas mets haljandab ikka;
ning keik loom ühtepuhko kutsub ja maenit-
seb: Maitske ja wadage, et Jeho-
wa hea on!

3.

Rohtudel, wiljal, puudel, ehk mis muud
maast tārkab ja kaswab, ennamiste rohke
siggidus sees, kuidas igga tāhhelepannia ma-
mees issegi teab. Tuhhat seemne-irwa üh-
hest ainsast rohhust, ni kaua kui temma ello
kestab: — sedda ehk monni ütseb liaks olle-
wad. Tõssi ka et igga maastkaswaja loom
ni paljo ei kanna. Ommeti ep olle se weel
ei polegi üllem siggidus mis leitakse. Loeme
sedda parrajaks wiljamoeks, kui rukki külwist
kuus semet salwe korjame, ning õlles ka
leiba kül, kui armas Jummal wõttaks wil-
jokest igga aasta ülle meie Ma nigi roh-
keste õnnistada. Agga kui igga irwike, mis
sa külwad, peaks minnema ja jama, ja ühhe
ainsagi kõrre, tāie peaga otsas, walmista-